

Ventilator

ZVIJEZDA MEĐU
ZNALCIMA ČUČIĆ
je sudjelovao na
najprestižnijim
festivalima
dokumentarnog filma
kao što je IDFA u
Amsterdamu

NOVA HRVATSKA REŽISERSKA
ZVIJEZDA DAMIR ČUČIĆ

Kako je tihi
montažer
s HTV-a
poharao Pulu

PIŠE NENAD POLIMAC
SNIMIO GORAN ŠEBELIĆ/CROPIX

Čučić je svojedobno bio izvikan kao
prvak domaćeg alternativnog filma,
pedant koji svoja ostvarenja cizelira
i po nekoliko mjeseci. Ali za sve koji
ne više po festivalima bio je enigma

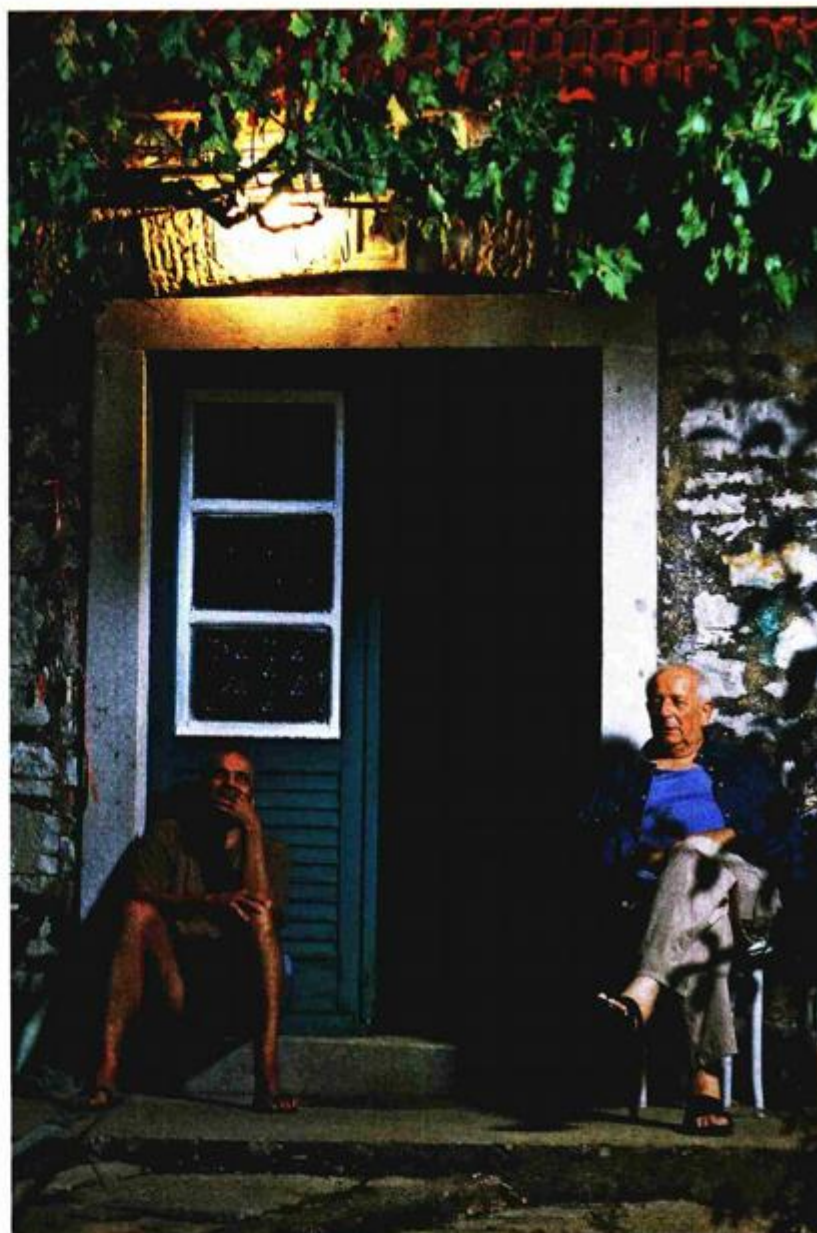

» nastavak s prethodne stranice

Za sve nas koji redovno ne pratimo Dane hrvatskog filma, najpotpuniju smotru domaće produkcije koja jedino ne uključuje cjelovečernje igrane filmove, Damir Čučić poprilična je enigma. Njegov prvi film gledao sam na Sarajevu film festivalu 2002. godine, zvao se "Zaboravljeni" i estetiziranim filmskim postupkom dočarao je seosku zajednicu koja kao da je potpuno isključena iz glavnih tokova civilizacije. Jako mi se dopao taj polusatni dokumentarac, koji je donekle podsjećao na poznati minimalistički rad Zorana Tadića "Druge", samo što je bio manje zgusnut, ali podjednako dojmljiv. U međuvremenu sam vidio i niz njegovih drugih ostvarenja, kao što su "La Strada" i "Stolac za ljuljanje", no tada je on već bio izvikan kao prvak domaćeg alternativnog filma, pedant koji svoja ostvarenja cizelira i po nekoliko mjeseci. Sudjelovao je na najprestižnijim festivalima dokumentarnog filma kao što je IDFA u Amsterdamu, a u bezbroj je navrata imao retrospektive svojih ostvarenja, kako u nas tako i u svijetu.

Nakon što je u Puli osvojio četiri Zlatne arene za svoj dugi prvijenac "Pismo čači", Čučić je preko noći promoviran u najznačajnije hrvatske filmske redatelje. Rođen je 1972. u Brežicama, živi u Samoboru, gdje suraduje u mjesnom kino klubu, a zaposlen je kao montažer na HRT-u, što mu s jedne strane daje slobodu da se u svakoj situaciji ne mora potpisivati kao umjetnik nego kao profić koji pomaže drugima da uobliče svoje cjeline, ali i mogućnost da povremeno napravi nešto što ga uistinu zanima. Bizaran je podatak da je šest puta pokušavao upisati režiju na filmskoj akademiji, ali je uvijek odbijan, što je dosta znakovito: kako bi ga i primili kada on nikada nije siguran u što će se izvrnuti neki od njegovih filmskih projekata, u kojima povremeno figurira kao redatelj, izvršni producent, direktor fotografije i montažer (na Puli, recimo, nije dobio Zlatnu arenu za režiju, ali je podijelio nagradu za montažu). "Pismo čači" prije četiri godine prijavio je na fond Hrvatskog audiovizualnog centra kao kratkometražni dokumentarni film, počeo ga snimati kao igrani film s Milivojem Beaderom, da bi se naposljetku dosjetio forme koja je rezultirala pobjedom na pulskom festivalu. Čučić je jedan od rijetkih nezavisnih filmaša koji je smatrao da mu je 140 tisuća kuna dodatnih sredstava i više nego dovoljna naknada za tu dugogodišnju pustolovinu. Teško da će pulska pobjeda išta promijeniti u načinu rada svojeglavog filmaša: za svoj novi dokumentarni projekt "Mić - dnevnik jednog šizofreničara" dobio je početkom godine pola milijuna kuna, no hoće li i taj naposljetku završiti kao igrani film, tek ćemo doznati.

Damir Čučić u bezbroj je navrata imao retrospektive svojih filmova u svijetu. I jedan je od rijetkih koji su bili zadovoljni sa 140 tisuća kuna dobivenih od HAVC-a

MILIVOJ BEADER I MATE GULIN U "PISMU ČAČI"

Film je Čučić najprije počeo snimati kao dokumentarac, a potom ga je pretvorio u igrani film

